

Tal dia com avui fa...

1 any **Fa el pas**
El president exiliat situa els seus afins en llocs clau en les llistes de JxCat per al 28-A i serà el cap de llista en les europees.

10 anys **Retrets mutus**
La neu provoca retrets dels socis de govern. El president assegura que amb la línia de molt alta tensió els problemes no haurien estat tan greus.

20 anys **Aturar el PP**
Tots els partits arriben a la vigília electoral amb crides a aturar el PP. Aznar assegura que lidera l'únic "partit nacional de centre".

Full de ruta

David Marín

Si m'ho permeteu

Va passar en una cafeteria del centre de Lleida, prop de la Paeria. Un home m'observava des de la taula del costat i, finalment, va aixecar-se i va avançar cap a mi. "Si m'ho permeteu", va dir. I abans que jo pogués respondre, va treure la cullereta que jo tenia dins del cafè i la va posar al platet. "Aquesta és la manera correcta de prendre el cafè", em va informar. Li vaig donar les gràcies, i ell, somrient amb modèstia, va dir-me que a disposar, i va tornar al seu lloc.

L'endemà, a la mateixa cafeteria, vaig demanar-me un altre cafè i vaig mirar a banda i banda. Ell no hi era. Vaig somriure mentre recordava l'anècdota del dia abans, i fins i tot vaig treure la cullereta i la vaig deixar al platet. Però, després d'uns quants glops, què caram!, a mi m'agrada remoure el cafè de tant en tant i, si no hi penso, la cullereta es queda a dins. Vaig sentir una veu darrere meu. "Si m'ho permeteu..." Una dona de la taula del costat s'havia aixecat, va agafar la cullereta de la meva tassa i la

Porto un mes sense tastar el cafè. I observo que molts altres han fet com jo

va deixar sobre el platet. "Gràcies, però no calia", vaig protestar. "Sí que calia: si no prenem el cafè com toca, aviat això serà una taverna."

Allò em va posar de mal humor. Però jo no volia ser el culpable de la desaparició d'un ritual tan bonic com el del cafè. L'endemà hi vaig tornar i, després de mirar amb inquietud les taules que m'envoltaven, vaig treure la cullereta de la tassa i vaig prendre amb molt de compte el cafè tal com s'ha de fer. Però era incòmode. Artificial. I em sentia observat. Jutjat. Insegur. No vaig gaudir en absolut del cafè. Finalment, el vaig enllestir ràpid, vaig deixar un parell de monedes sobre la taula i, en un rampell de rebellia, vaig deixar la cullera dins la tassa.

Porto un mes sense tastar el cafè. I observo que molts altres han fet com jo. Tan bo que era, el cafè... N'he trobat un substitut prou estimulant: el sexe. Però aquesta nit m'ha succeït un fet pertorbador. Mentre era en plena feina amb la parella, m'ha semblat veure dins la penombra de l'habitació una figura que ens observava atentament. De sobte, la figura s'ha alçat, ha avançat cap a nosaltres i, educadament, ha dit des de la foscor: "Si m'ho permeteu..."

Tribuna

Jordi Llavina. Escriptor

El prodigiós 'Oneguín'

En la història de la literatura catalana del segle XX, hi ha alguns exemples de traduccions clàssiques que, per la seva excel·lència, sovint són destacades com a obres literàries canòniques. La segona traducció de l'*Odissea* homèrica, de Carles Riba, n'és un exemple. O la de la *Divina Comèdia*, de Dante, firmada per Josep M. de Sagarra. No tinc cap mena de dubte que la traducció de l'*Eugeni Oneguín*, la novel·la en vers de Puixkin, que Arnau Barrios ens va donar a final de l'any passat (Club Editor) formarà part d'aquest bagatge de les obres mestres de la història de la nostra traducció que, a més, pesen, per si soles, com a obres literàries. Vull dir: com si haguessin estat escrites originàriament en la llengua de March.

ENCARA NO RECUPERAT del tot de l'admiraació que m'havia provocat la traducció d'*Un peix esquerda el gel*, un llibre de poemes de Mikhaïl Kuzmín, pel mateix Barrios (Blind Books; edició il·lustrada per Lluís Gay), vaig començar a llegir les aventures d'Eugeni Oneguín i el seu amic Vladímir Lenski: el primer, no gaire permeable a l'art del vers (s'estima més la *literatura* d'Adam

Smith); el segon, líric somiador i refinat. Oneguín, que és un pet bufat, excel·leix en "l'art de la passió suau". Espavilat i hedonista –"un Childe Harold rematat"–, s'ha beneficiat de l'herència d'un oncle. Domina el francès, idioma que dona nom i substància a alguns dels plaers amb què es regala, tant del camp de la gastronomia com de la indumentària. Un dels grans temes d'aquesta novel·la en vers és el de les passions, principalment amoroses: "Feliç qui n'ha sabut l'esgarrifança / i se n'ha anat del seu costat; / molt més feliç qui no les ha tastat, / qui, refredant l'amor amb la distàn-

cia, / l'odi amb retrets de tafaner, / badalla amb els amics i la muller."

LA TRADUCCIÓ és tan potent que sembla que estiguis llegint la poesia de Carner o la de Guerau de Liost: "La lluna, mentrestant, fulgura; / cau de besllum en la figura, / pàl·lida, escabellada tota, / de la noieta, i en alguna gota / de plor, i davant, en la velleja / que s'arrauleix, seient al banc, / el mocador lligat al cabell blanc, / ben abrigada amb la jaqueta." I és que una cosa és traduir i una altra, traduir poesia. La feina de Barrios sembla, en aquest sentit, tan aclaparadora com magnífica: quina fluència, el metre i el ritme de la seva narració lírica; quina habilitat i quina subtilesa, les seves rimes (*Byron* i *flairen*; *desfila* i *Schiller*; *Lenski* i *intens qui...*). Fa molts anys Guillel Viladot, en el pròleg del seu llibre *Amor físic*, justificava algunes rimes "a la lleidatana", estranyes a l'oida del català central. Barrios construeix una llengua rica i puixant, que beu d'alguns dialectes, però que no se circumscriu estrictament a cap, i que domina la varietat de registres. El seu virtuosisme recorda el d'un altre poeta traductor: Miquel Desclot.

“L'Eugeni Oneguín' (Puixkin) d'Arnau Barrios és una obra mestra de la història de la nostra traducció

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

El bon tracte de la Catalunya del Nord

Referent a l'acte convocat el dissabte 29 de febrer pel Consell de la República a Perpinyà, no vull incidir més sobre la gran quantitat de gent que hi va anar, ni l'acte massiu que va ser, ni la gran importància que va tenir, ni l'enorme èxit del mateix. Tampoc vull incidir sobre les caravanes i cues d'autocars i vehicles particulars que van fer parar a la frontera i no van poder accedir al recinte del Parc d'Exposicions per aquesta causa. El que sí que voldria és comentar un aspecte molt important des del meu punt de vista, que és el respecte a l'enorme solidaritat i bon tracte que ens va dispensar la gent de Perpinyà i la Catalunya del Nord en general. Assenyalar, per exemple, que en molts restaurants i cafeteries... els cambrers i empleats portaven llaços grocs. A diferents establi-

ments se sentien cançons catalanes com ara *L'estaca* i d'altres de populars conegudes. Rètols il·luminats donant la benvinguda i salutacions. Així com moltes banderes catalanes i el tracte amable de la gent. En el nostre cas particular tenim sobrats motius d'agraïment i aquest és el motiu de la meua carta.

L'endemà, una noia d'allà, en veure'ns perduts, desorientats, a la meua dona i a mi, als afores, buscant el cotxe per tornar a casa, amb les motxilles grogues, va aturar el seu cotxe al mig d'una carretera amb cert risc i ens va portar on el teníem aparcat amb una gran amabilitat. Era una noia que parlava un català perfecte i se la veia contenta amb tots els actes que s'havien fet. Va ser un detallàs d'una gran hospitalitat per part d'ella i li estem molt agraïts.

I, per acabar, cal comentar, en aquest sentit, la intervenció de l'escriptor i periodista

Joan-Lluís Lluís dient que no calia que donéssim les gràcies a la Catalunya del Nord per l'ajuda de l'1 d'octubre perquè, aquesta ajuda, la sentien com a pròpia perquè ells/es també són catalans/es.

Una abraçada, Catalunya del Nord!
JOSEP AYMERICH CARLES
Teià (Maresme)

Taula de diàleg

Aquests dies estem vivint una, per a molts, il·lusió taula de diàleg. Millor això que l'enviament de porres o jutges. Però fins que les altes estructures del poder a l'Estat no canviïn i siguin neutres: Tribunal Constitucional, Audiència Nacional (abolida), Tribunal de Comptes, Tribunal Suprem i altres de similars, cap taula de diàleg servirà de res. Ni referèndum, ni nou Estatut, ni pacte fiscal i molt menys la independència. Tot serà recorregut a les altes magistra-

tures judicials de l'Estat i anul·lat pel PP-Ciutadans i Vox... El paper d'Europa serà cínic. Però no per això ho hem de donar per perdut. El món dona moltes voltes i, mentre ens mantinguem fermes amb la nostra decisió de constituir-nos sobirans del nostre futur, estem vius i amb possibilitats d'èxit. Considero que a Espanya hi ha molta bona gent, amb esperit demòcrata, amb esperit republicà, i desitjant canviar la "democràcia" espanyola. Tot anirà arribant, la porridura actual no durarà eternament en els temps convulsos que vivim.

JORDI BUFURULL GALLEGO
Barcelona

FE D'ERRADES

El guanyador, en l'apartat de narrativa, de la 56a edició dels premis Recull de Blanes, és Albert Canadell i no Joan Canadell, com erròniament informàvem a la plana 28 de l'edició d'aquest dilluns, 9 de març.